

weet op uw gebied niets. Maar dat zult u wel begrijpen, en u wilt dat ook wel vergeven?"

Stil, bescheiden stond ze daar: de mindere. Niet de lawaaïge, overmoedige vrouw, zooals Waals ze kende van de academie, en van wie hij een schuwen afkeer had. Ergens in hem was het of een langvergeten melodie door den mist van zijn herinnering begon te trillen. Toen wist hij het ineens: het portret van zijn moeder, het geschilderde portret, dat al twintig jaar lang in zijn kamer hing, en dat hij daarom ook niet meer zag. Het portret van zijn moeder, toen ze vijf-en-twintig was. Dezelfde oogen. Al zijn vertrouwen was uitgegaan naar zijn moeder, naar de eenige vrouw, die hij begrepen had, en die hij had liefgehad en vereerd. En die te vroeg gestorven was. Toen hij pas dertig was.

Hier zag hij ineens weer dat rustige, stil-vriendelijke lichten van die grijze oogen. Langgekend, ja langgekend. Judith zou een kind van zijn moeder kunnen zijn, of nee... een kleinkind natuurlijk. Al het vreemde viel weg, zijn schuwheid, zijn verveling. Hij zat neer bij den haard, en luisterde naar een oud lied. Want ook haar stem was als die van zijn moeder, mélodius en met zachte buigingen, een stem, die paste bij haar oogen. Die zachte, soms even zoekende stem. En dat zoekende was zoo aandoenlijk tegenover de zekerheid van haar bewegingen. Ver ging hij terug naar de jaren toen hij student was geweest, nog verder. Het verleden, dat hier in het heden opstond, hoe veilig dichtbij werd dat weer!

En de bloemen, ja, die waren er toch ook altijd in zijn moeders kamer geweest. Hij zei er iets over: „Uw vader verwent u, mevrouw.”

„Ik verwen vader,” lachte ze: „dacht u heusch, dat vader hier de bloemen zette? Nee, dat moet ik zelf doen om het een beetje gezellig te maken. Vader woonde haast in een berenhol toen ik terugkwam. Ik schrok ervan, het leek zoo zielig-ongezellig. Ik had eerder moeten thuis-komen.”

Ze zei het met spijt in haar stem, en als in een licht zelfverwijt boog ze haar hoofd: „maar vader wou het niet... hij vond, dat ik eens een jaar heelemaal zonder zorgen moest zijn.” Ze lachte: „en nu moet ik vader gaan opvoeden, het is schandelijk zooals hij zichzelf verwaarloosd heeft!”

„Ja... wij oude heeren...” zei Waals.

„Oud, ja, dat zegt vader ook. Als je vijftig bent, ben je toch nog niet cud? Waarom wilt u twintig, misschien dertig jaar lang grijsaard zijn? Dat kunnen vader en u toch nog wel wat uitstellen!”

„We zouden massa's yoghurt kunnen drinken, zooals Metchnikoff, omdat die bacil de auto-intoxicatie tegengaat... Misschien bleven we dan jong!” opperde Waals.

„Och, dat hangt toch niet van de bacillen af, of je oud wordt,” zei